

[Holger Larsen.]

gamle ogsaa Invaliderne. Naar vi har taget Invaliderne med, er det ud fra den Betragtning, at for Invaliderne — og det gælder navnlig i Aar, hvor Invaliderne lever under en Overgangsperiode, hvor de faar meget mindre, end de har faaet tidligere — vil den samme Trang til Brændsel gøre sig gældende. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at Invalidernes Forhold jo nu er undergaaet en Forandring. Medens Invaliderne tidligere for saa vidt ikke sorterede, eller næsten ikke sorterede under Lovgivningen, idet det var ordnet saaledes, at naar man en Gang havde tegnet sin Invalideforsikring, saa vidste man, at den Invalideforsikring fik man, og den var paa 800 Kr. Dette Forsikringsgrundlag er imidlertid taget bort af Rigsdagen ved Nedsættelsesloven, saaledes at Invaliderne blev ført fra Forsikringsgrundlaget over paa Forsørgelsesgrundlaget, og Højesteret her i Landet har jo erkendt, at dette var det rette Synspunkt med Hensyn til Invaliderne. Fra det Øjeblik, dette er sket, er der indtraadt en Væsenforskel mellem deres tidligere Forhold og deres nuværende. Og derfor tror jeg, at man, naar som helst der er Tale om at skabe social Lovgivning, som vedrører Understøttelsesprincipper, maa beskæftige sig med Invaliderne i langt højere Grad end tidligere.

Det foreliggende Lovforslag er enkelt og let overskueligt, idet Lovforslaget simpelt hen giver gamle Mennesker og Invalidere, som bor i Kommuner, hvor de ikke har faaet noget — det gælder jo for samtlige Invalidere eller i hvert Tilfælde for de fleste, jeg ved ikke, om der har været enkelte Kommuner, der har været i Stand til at give Invaliderne Brændselshjælp — enten fordi Kommunerne ikke har villet give dem det, eller fordi de ikke har haft Penge til at give dem det under den nuværende Aldersrentelov, en Ret til at kunne kræve Brændselshjælp, som naturligvis skal være forholdsvis ensartet, men dog ikke, som en senere Paragraf siger, maa overstige 25 Kr. for samlevende Ægtefæller eller enlige Personer. Foruden dette foreslaar vi en Ekstrauddeling i de Kommuner, som har givet Brændselshjælp, idet man erkender, at selv om der i Begyndelsen af Vinteren er givet en vis Brændselshjælp, maaske en 8—10 hl Koks, saa vil de gamle i den Vinter de har gennemlevet, forlængst have

opbrugt det, hvorfor disse Kommuner kunde ønske at give dem yderligere Brændselshjælp, som de imidlertid ikke er i Stand til at give dem, simpelthen fordi de ingen Penge har dertil. For disse Kommuner Vedkommende foreslaar vi, at de skal have Ret til at yde Brændselshjælp for indtil 15 Kr. til samlevende Ægtefæller eller enlige Personer. Saa vidt jeg kan se af de Oplysninger, vi har faaet, vil det komme til at dreje sig om en hel Del store Bykommuner, der har givet Brændsel en Gang, men kunde ønske endnu en Gang at komme til at hjælpe de gamle.

Af Kommunernes Udgift i Medfør af dette Lovforslag er det Mening, at Staten skal refundere $\frac{7}{12}$ af det først omtalte Beløb, det vil sige give $\frac{7}{12}$ heraf til de Kommuner, som ikke tidligere har ydet Brændselshjælp til de gamle, og give til alle Kommuner $\frac{7}{12}$ af Brændselshjælpen til Invaliderne. Derimod har vi ment, det vilde være rigtigst at forhøje Refusionshjælpen, naar Taleren er om § 2, altsaa om Ekstrahjælp, saaledes at denne Ekstrahjælp ikke refunderedes med $\frac{7}{12}$, men med $\frac{3}{4}$, ud fra den Betragtning, at naar der nu en Gang er lovgivningsmæssig Hjemmel for at yde de gamle Brændselshjælp, vilde der ligge en stærkere Opfordring til Kommunerne til at give Hjælp, naar de fik et større Bidrag fra Staten, ligesom de, der en Gang har givet Brændselshjælp, vilde føle sig mere opfordrede til at fortsætte dermed.

Endelig indeholder Lovforslaget, ligesom al anden Lovgivning om Aldersrente, Bestemmelser om, at Besværinger o. s. v. ikke kan indbringes for Domstolene — jeg skal ikke fordybe mig stærkt i det, for det er let overskueligt.

Jeg vil gerne, inden jeg forlader Talerstolen, paa det mest indtrængende anmode Rigsdagens Partier om for en Gangs Skyld, om vi end kan strides om Principper, i en Vinter som denne, hvor enhver dog ved, at der er Brændselnød hos de to Kategorier af Befolkningen, de gamle og Invaliderne, at enes om en saadan Brændselshjælp. Forholdet er dog det, at hvis nogen af os privat kendte en Familie, en gammel Mand, en gammel Kvinde eller en Invalid, der sad og frøs, vilde vi hjælpe, fordi vi ved, at intet er værre end at sidde og frøse, naar man er gammel eller er Invalid. Og naar